



Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 329. Quid sit benedicto nuptiarum, & num necessario aut etiam licitè adhibenda secundis nuptiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73973)

& nollet denuo reverti ad fidem. Item si mulier in captivitate suscepit liberos ex alio per vim præcisam oppressa, non poterit hoc præcisè titulo rejici à viro; cum adulterium ex vi præcisâ commissum non præbeat innocenti justam causam diverrendi. Secus videtur, si per vim solùm conditionalem, seu gravem metum, quo incusso plerumque solent barbari copulam extorquere, commiserit adulterium; cum id adhuc non vacat culpa. Item etiam si redux sit corpore vitiatum, redditus deformis, infirmus, tenetur illum adhuc recipere, nisi talis sit infirmitas, quæ alterum deobliget à consortio thori propter evidens periculum infectionis, v. g. lepra, morbus gallicus, pro ut omnia constant ex dictis de divortis.

Quest. 329. Quid sit benedictio nuptiarum, & num necessario aut etiam licite adhibenda secundis nuptiis.

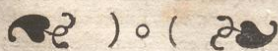
1. **R**esp. Primò: Per benedictionem nuptiarum aliud non intelligitur, quàm preces ac ceremoniæ ex præscriptione Ecclesiæ adhiberi solitæ in solemnitate nuptiarum tum ad majorem Sacramenti dignitatem, tum ad impetrandam benedictionem divinam ad actus conjugales deinceps debito sine ac modo decenter exercendos: unde etiam Trident. sess. 24. de reform. mat. can. 11. eos, qui istiusmodi ceremonias damnant, ferit anathemate, simulque statuit eas non nisi à proprio paroco contrahentium (qui et si non sacerdos assistere possit matrimonii, non tamen benedictionem illam impertiri; cum ea sit ordinis sacerdotalis inter missarum solennia impendenda, ut Wiestn. h. t. n. 25. cum Barb. ad Trid. c. 1. n. 151.) aut alio sacerdote, obtentâ super hoc licentiâ ab ordinario, peragenda, non obstant quacunque, etiam immemoriali, in contrarium consuetudine aut privilegio. Obligat verò hoc Tridentini statutum, ita ut si ex contemptu (secus, si ex mera negligentia) omittatur dicta benedictio, peccetur mortaliter, ut Sanch. L. 7. de mat. d. 82. n. 6. Perez. de mat. d. 43. f. 10. n. 4. Gobat. exper. rr. 10. n. 562.

2. **R**esp. Secundò: In secundis nuptiis adhiberi benedictio non debet, quantum est de jure communi, si ambo conjuges & eorum unus (cum benedictio impertita uni communicetur utrique, ut Abb. in c. vir autem. h. t. n. 2. Fagn. n. 6.) in priore matrimonio benedictionem suscepit; secus, si neuter eam accepit, ita Abb. l. c. n. 3. Anchoran. in idem. c. n. 1. Sanch. l. c. n. 25. Pirh. h. t. n. 13. juxta cit. c. vir autem. ubi: *vir autem vel mulier ad bigamiam transiens non debet à paroco benedici*: quia, cum alia vice benedicti sint, eorum benedictio non debet iterari; idque ob defectum significationis Sacramenti in secundis nuptiis repertum. Fagn. in cit. c. vir autem. n. 5. Pirh. l. c. quæ tamen significatio nimirum conjunctionis Christi cum Ecclesia, cum aliquo modo salvetur, si virgo contrahat matrimonium cum eo, qui prius aliam uxorem ha-

buit, has nuptias secundas benedicendas esse, ex D. Thom. in 4. sent. d. 42. q. 3. a. 2. ad 2. & Covar. l. c. §. 11. n. 2. testante, sic servari in praxi, asserit Pirh. h. t. n. 13. quamvis addat, id repugnare cit. c. vir autem. ubi absolute dicitur, secundas nuptias non esse benedicendas, si unus eas contrahentium in primis suis nuptiis fuerit benedictus, idque ne benedictio reiteretur in eadem persona, dum, ut dictum paulo ante, benedictio uni impertita, in primis nuptiis communicetur alteri conjugi non benedicto.

Dixi: *In quantum est de jure communi*: Siquidem de consuetudine dicta benedictio sacerdotalis in pluribus diocæsiibus secundis nuptiis impenditur, quoties ea uni, maxime sponsæ, & in aliquibus etiam sponso, in primis nuptiis non fuit impensa, eaque tunc solùm omittitur, quando ab utroque jam ante recepta; ita Perez. l. c. n. 2. Gobat. l. c. n. 564. Wiestn. n. 29. Pirh. h. t. n. 17. ubi etiam ex Sanch. l. c. n. 23. ait, talem consuetudinem approbatam à Joann. XXII. quamvis addat ex eodem, illam non obligare sub præcepto, sed benedictiones stante ea consuetudine omitti posse in eo casu, dum unus eorum, sive vir, sive mulier, in primis nuptiis benedictus fuit. De cætero, ut valeat consuetudo, necesse non esse, ut ea approbante vel sciente Papâ fuerit inducta, contra Gl. in cit. c. vir autem. in fine. Abb. ibid. n. ult. Host. v. benedici, tenet cum Sanch. n. 20. Pirh. n. 18. eò quòd, ut generaliter deciditur c. fin. de consuetud. consuetudo rationabilis legitime præscripta, etiam Principe ignorante inducta, habeat vim abrogandi legem quamcunque, nec minus id locum habeat in sacramentalibus, quale quid est benedictio illa, quàm in aliis. Benedictionem verò citra talem consuetudinem secundis nuptiis incurere, tanquam pœnam ordinariam, suspensionem ab officio & beneficio. Arg. c. 1. h. t. et si putent plures apud Sanch. l. c. n. 27. & 29. Verius tamen contrarium, seu non incurri hanc pœnam, sed etiam arbitrio Judicis inferendam, censent Abb. in cit. c. 1. n. 5. Sanch. n. 30. Reiffent. n. 34. eò quòd dicta suspensio tanquam pœna gravissima non videatur proportionata delicto minus gravi, quale est illa secundarum nuptiarum benedictio leclulo scandalo. Hanc tamen ipsam pœnam suspensionis non esse ordinariam ipso jure latam, sed à Judice ferendam, ait Pirh. n. 16. idque intelligendum de benedicente nuptias secundas, dum necdum constat de morte prioris conjugis, vel benedicente illas sine licentia Ordinarii, aut legitimi parochi, vel ob speciales circumstantias delictum aggravantes. Wiestn. n. 30. Reiffent. l. c. Hoc ipsum autem, quod dicunt Sylv. v. nuptia. q. 1. Paludan. in 4. d. 42. q. 3. a. 1. n. 8. Clarus §. fin. q. 75. n. 2. hanc pœnam suspensionis per sententiam infligendam, postquam inflicta, esse reservatam Ordinario, melius negant Abb. l. c. Alex. n. 5. Menoch. de arb. cas. 417. Diaz. pract. c. 74. n. 2. Sanch. cit. n. 30. quos citat & sequitur Wiestn. n. 30.

F I N I S
Libri Quarti Decretalium.



INDEX